

og det faa meget mere, som det er aabenbart, at hvad Udfald Sagen end maatte faae, blev det dog ikke endelig afgjort, om Veien var udelukkende privat eller offentlig, da en saadan Doms Afgjælse selvfølgelig ikke i mindste Maade vilde kunne præjudicere Spørgsmaalet, naar Sag reistes fra anden Side. Da Sagen sidst var til Behandling her i Thinget, troede Udvalget, at man kunde opnaae det tilsigtede Maal paa en bedre Maade, navnlig derved, at man i Lovforslagets § 1 udelod Ordet „udelukkende“; thi Sagen vilde da have stillet sig saaledes, at Sogneforstanderskabet, naar Klage indkom, vilde have at bedømme, om Veien var privat eller ikke, hvilket Spørgsmaal da vilde være at afgjøre efter Veiens væsentlige Character, uden at det herved vilde komme i Betragtning, om der muligt maatte være en Indskrænkning i Berettigelsen til at benytte Veien. Thinget gik imidlertid ikke ind herpaa, og det er ogsaa af dette Hensyn, at man i det andet Thing ved den Bestemmelse, man der har optaget, har søgt paa en anden Maade at raade Bod paa denne Ulempe. Udvalget har, som sagt, ikke kunnet tillægge den Forandring, der her er foretagen i § 8, nogen særdeles Betydning, og det troer ikke, at Loven derved er bleven ændret saaledes, at der er Udsigt til, at den paa Grund deraf vil faae større Betydning end ellers; men paa den anden Side er Udvalget ogsaa enig i, at Forandringen er af en saadan Natur, at der ikke kan være nogen Anledning til at modsætte sig den, da den, om det end ikke kan formodes, at den vil kunne bevirke nogen Gavn, dog heller ikke let vil kunne medføre nogen Skade. Den tredje Forandring, der er foregaaet, gjælder ogsaa § 8, men er en reen Redaktionsforandring. I Paragraphen, som den her sidst blev vedtagen, er der henviist til §§ 4 og 7, men i Paragraphen, som den nu er vedtagen i det andet Thing, er der desuden henviist til § 3, hvilket er en Henvisning til Sagens Behandling af den kommunale Beskyttelse ved Aastedsforretningen, medens §§ 4 og 7 kun angaa de Tilfælde, naar en Veie gaaer igjennem flere Communer, og naar Sagen bringes for i Amtsraadet. Imod denne Henvisning til § 3 kan der naturligviis ikke være Noget at erindre. —

Idet jeg saaledes paa Udvalgets Vegne skal tillade mig at indstille, at Lovforslaget tiltrædes uforandret, som det er blevet tilsendt os fra det andet Thing, skal jeg endnu kun tillade mig en ganske kort Bemærkning. Det er Udvalgets Overbeviisning, at denne Lov vilde have vundet særdeles meget, hvis man deri tillige havde optaget Bestemmelser om de Veie; der ikke udelukkende ere private, men som desuagtet ikke ere optagne paa Veiregulativet. Dette Spørgsmaal har ogsaa været for i det andet Thing, og det har været os kjært at see, at man der i saa Henseende har udtalt sig i samme Retning, som skeet er fra Udvalgets Side. Jeg kan ikke slutte denne Sag, uden at udtale det Haab, at den ærede Indenrigsminister fremdeles ikke vil tabe denne Sag af Synet, men at han vil sørge for, saavidt gjørligt, i den nærmest kommende Tid at søge det Gavn, som virkelig findes i den omhandlede Henseende, afhjulpet ved en ny Lov.

B. Grichsen: Naar jeg i Forening med Udvalget ikke har fundet nogen Anledning til at foreslaae nogen Forandring i dette Lovforslag, saa er det ganske vist ikke af den Grund, at jeg finder, at der ikke skal være Anledning til at foretage nogen Forbedring i Lovforslaget, saaledes som det er kommet til os fra det andet Thing. Men det er simpelthen paa Grund af den Betragtning, at jeg da vilde komme til at staae ene i Udvalget ligesom hidtil, og da jeg har seet, at dette ikke leder til Noget, saa har jeg været nødsaget til at følge de øvrige Medlemmer af Udvalget. At de Forandringer, som ere indførte af det andet Thing, ere Forbedringer, antager jeg for afgjort, og at jeg maa antage dette, fremgaaer af, hvad jeg ved anden Behandling foreslog Thinget. Navnlig gjælder dette om den offentlige Indvarsling ved Kirkestævne, men saaledes som Bestemmelsen derom er kommen til at staae her, forekommer det mig mindre heldigt. Det vil jo sees, at naar en Bekjendtgjørelse saaledes er skeet offentlig i Sognet, maa Meningene være, at Alle og Enhver, uden Undtagelse, der boer i dette Sogn, ere pligtige til at finde sig i den Afgjørelse, der finder Steb under Sagens Behandling for Sogneforstanderskabet, men